



Varga Anna

Örvendező szívvel



Szent Gellért Kiadó és Nyomda





A velünk élő Isten

Amikor Karcsi is szakiskolába ment, akkor anyu több munkát vállalt, hogy szüleink keresetéből meg tudjunk élni.

Szüleim engem bíztak meg a főzéssel és a házimunka egy részével. Tibike segített. Nagyon igyekeztünk helytállni, és sikerült is. Ám a legtöbbször elfelejtettük meglocsolni anyu szeretett cserepes virágait, ő pedig szomorúan nézte, ahogy azok lassan kiszáradtak. Kidobta őket mind, és egyetlen nagy cserepes növényt vett helyettük, gondolván, hogy mérete miatt arról majd nem fogunk elfeledkezni.

Gyönyörű pálmát szállított hozzánk a kertészet. Olyan nagy volt, hogy alig fért be a mi kis házunk ajtaján. Csaknem a plafonig ért. Anyu hosszasan igazgatta, sokáig próbálta úgy elhelyezni a lakásban, hogy ne legyen útban.

Amikor apu hazaérkezett a munkából, ránézett a pálmára, majd anyura, és rögtön mindent megértett. Átkarolta anyu vállát, és mosolyogva mondta:





– Gyönyörű pálma! Jól tetted, hogy megvetted.
– Majd hozzám fordult –: Mariska, tálalj! Éhesek vagyunk!

Aznap volt Tibi tizedik születésnapja, és apu vett neki egy használt kerékpárt. Gondolta, hogy a költség majd megtérül, mivel így nem kell buszra fizetni. Tibi azon az estén kapta meg kerékpárját, amikor a pálma beköltözött az otthonukba.

– Apu, hát ez igazán csodálatos ajándék! Honnan tudtad, hogy egy biciklit szerettem volna? – kérdezte öcsém örömtől sugárzó arccal.

Hirtelen felpattant a helyéről, majdnem felborítva az asztalt. Forgatta, nézegette a kerékpárt, számlálta a sebességváltót. Majd megölelte apját, és kiszaladt egyet körözni az ő saját kerékpárján.

Attól kezdve mindennap együtt bicikliztünk az iskolába. Szerettem az öcsémmel lenni; éles esze volt, és mindenféle érdekes dologról tárgyaltunk az úton.

Egyik reggel azt kérdezte:

– Akarod hallani, hogy mit álmodtam?

– Persze. Mondd el! – húzódtam közelebb hozzá.

– Azt álmodtam, hogy egyedül voltam egy rendkívül nagy templomban, és imádkozva tér-





deltem az oltár lépcsőjén. A magas falon lévő színes ablakokon keresztül beömlött a napfény, és minden csillogott. Parányinak éreztem ott magam. Azon gondolkoztam, hogyan lehet az, hogy Isten, a világ Ura, az én egyszerű imámra felfigyel. És akkor Ő a nevemen szólított: „Tibi! Mit szeretnél tőlem kapni?”

– Hogyan? Te láttad Isten arcát? Mosolyogni láttad Őt? – kérdeztem meglepetten

– Neeem. Nem láttam az arcát, de *tudtam*, hogy mosolyog. – Gondolkozott egy kicsit, aztán határozottan folytatta –: A hangja mosolygott. Igen! Mondtam Neki, hogy híres futballista szeretnék lenni.

– Úgy lesz, Tibikém. Ahogy kívánod, úgy lesz – ismételte meg az ígéretét.

Én nagyon boldog voltam, Maris. Felálltam, és kifelé mentem.

– Tibi! – Szólt utánam Isten. Nagyon komolyan hangzott. Visszafordultam az ajtóból, és figyeltem. – Vigyél magaddal! – kérte.

– Uram, hová akarsz velem jönni? – Nagyon elcsodálkoztam, hogy ezt kéri tőlem.

– Te idejöttél a házamba meglátogatni engem. Én is szeretnék meglátogatni téged – mondta lassan, mintha minden szó fontos lenne.





– De Uram, te nem tudnál bejönni a mi kis házunkba! Milliószer hatalmasabb vagy, mint a mi pálmánk, és még az is éppen csak hogy befért.

– De én milliószer kisebbé tudom magam változtatni, mint a ti pálmátok! Olyan kicsivé, hogy még a szívedbe is beleférek – mondta Isten, és megint mosolygott.

– Tényleg? Hogy teszed azt, Uram? – kérdeztem.

Isten gyöngéden nevetett, és akkor szelleme betöltötte az egész templomot, teljesen átölelt engem.

– Hát a szeretetem útján – mondta. – Ha szeretettel cselekszel, sok mindent meg tudsz tenni, amire álmaidban vágyakozol.

Szavai megint boldoggá tettek. Meg akartam Neki mondani, hogy csak jöjjön a szívembe, és én elviszem Őt mindenhová. De akkor felébredtem.

Tibi nagyon csalódott volt.

– Ó, Maris, most már soha többé nem fogom tudni Neki megmondani, amit akartam!

– Dehogyanem – próbáltam megnyugtatni. – Este, mielőtt elalszol, gondolj erősen arra a templomra, ahol Istennel beszélgettél, és akkor álmodban talán visszatérhetsz oda.





Nem tudom, hogy Tibinek sikerült-e valaha viszsza-
szatérni abba a nagy templomba. De mi soha töb-
bé nem felejtettük el a pálmát locsolni, mert az
arra emlékeztetett, hogy Isten úgy szeret minket,
hogy a szívünkben akar élni.

Áldjad, Ielkøm az Úrat,
dicsõítsød az Istent!

(Zsolt 145,2)





Tartalommutató

Ajánlás	5
Az égő bokor	7

Fiatalon reménnyel telve

A velünk élő Isten	11
Öröm és bosszúság	16
Mindennapi csodák	19
Életbiztosítás	23
Miért hálálkodik, néni?	25
Férfi szürke kabátban	27
Súlyos vagy kevésbé súlyos bűn	33
Felüdítő köszöntés	37
Krisztusom	39

Világháborúban a jövőt elvesztve

Az Élet Könyve	43
Rendíthetetlen bizalom	50

Mindig Istenben bízva

Hogyan imádkozzunk?	55
Az Istengyermek József karján	60
Az Istengyermek Máriával	63





Gergely utolsó kívánsága	65
A legmélyebb istencicséret	73
Ne rekedjünk meg!	77
Miért nem tudok meghalni!?	81
Hópelyhek	85

Dél-Afrikában új életet kezdve

Emlékezetes mosoly	91
A szenvedés értéke	94
Kétszeresen áldott kincseink	98
Gyönyörű napom volt!	102
Sárból épített családi ház	107
Kié a világ?	116

Fiatalkori versek

Hajnalcsókra	120
Balaton	121
Küzdelem az életért	123
Anyám	126
Szeptember	129
Ősz van	131
Téli éjeken	133
Csodálom a világot	134
Emlékezés	136
Hazamegyek!	137
A szerzőről	139





Szeretné Kiadónk könyveit

MINDIG

22% kedvezménnyel vásárolni?

Ha igen, Önt is szeretettel várjuk
a *Szeretet Könyvkubba*ba!



Részletek felől érdeklődjön Könyvesboltunkban:

Szeretet Könyvesbolt

1053 Budapest, Kossuth L. u. 1.

Telefon: (06/1) 266 61 61

Tekintse meg webáruházunkat:

www.szentgellertkiado.hu

e-mail: a@szentgellertkiado.hu

